

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

Kapitel XIII

Bergsmynning ~ april 1351

~Utanför bergsmynningen breder sig Auvergues lysande kullar under en ridå av stjärnor och den västliga vinden var varm, blåste hårt och stadigt. Liksom planlösa spöken steg virvlande stoftdjävlar och dök över ojämna terräng. Den östra horisonten fladdrade, blixtrar blev starkare i en framryckande storm. Himlen mullrade, avlägsna åskväder blandades som oändliga trumvirklar. Stormens front var massiv; det var ett elektrifierat täcke som omslöt jordens kurva och svalde himlen. Den framryckande stormen var en snurrande supercell, krossad till perfektion under sällsynta klimatträck; alltså – ett tätt format himmelmonster.

Vindarna vände, blåste hårt, kallt och från öster. Lysande förgrenade blixtrar spred sig över himlen, de gigantiska blå venerna hos en ädel stormkung. Upphetsade moln glödde in kusligt grönt när fronten stormade fram med sina svidande vindar, bländande krokiga kolonner och öronbedövande explosioner. Plötsligt sprack himlen upp och slungade fram regnskuror som svepande glasväggar. Vattenströmmar rasade nerför sluttningarna och översvämmade de många

dalar med en ilska som kanske bara Noa kunde känna till. Isklippor regnade ner och krossade stenblock medan dalpölar virvlade under ett oavbrutet skum av hagelkorn.

Vid den sydligaste kanten av stendalen, uppe på en klippig ås och mot den förbipasserande bakgrunden av en lysande blix, tornade sig silhuetten av en enorm riddare, hela fyrtiofem händer lång. Insvept i rustning svart som beck, jätten svingade ett långt svärd som, från spets till grepp, sträckte sig längre än en man stod högt. Och med en svepande stöt, som kanske tycktes klyva molnen, drev jätten sitt svärd mot himlen, vrålade med en djup och främmande synkroniserad röst, som av många jättemän som talade samtidigt; *"Mors ad vitam—Eljo! Kom fram!"* I en violett blix slog blixten in i svärdet och silhuetten exploderade i intet. Ändå fortsatte bylens kaos: vindarna tilltog och hagel föll medan regn piskade fram och tillbaka.

Där silhuetten en gång stod, steg en slingrande och vridande cyklon ner från himlen, svällde upp till en ebenholtsfärgad mardröm och vandrade norrut uppför åskväderets bakre vägg. Sammanlagt tornade det virvlande mörkret sig tre mil högt medan det behärskade inte mindre än en kvarts mil mark. Skenbar som Guds finger, skurade pelaren en polerad linje över jorden och, likt feta insektskänslor som inspekterade marken, strömmade, piskade och spydde blixtar ut från monstrositeten. Helt och hållet hävde och vred sig den tröga kolonnen, släpande sig framåt likt en slingrande gammal man på en käpp.

Regnet vände åt sidan. Stormvindar vrålade när den virvlande jätten slumrade mot Mountain Mouth. Stenar vacklade nerför åsen. Kolonnen reste sig över krönet. av kullen och planterade sin täta fot inuti dalen, helt och hållet plöjande huvudstupa mot bergets sköte som, djupt inne, innehöll en liggande staty strimmig med guano och som höll en sliten getskinnsväska mot sitt bröst – de steniga resterna av en grotesk – en förstenad Eljo – sedan dess fördömd av solljuset. I uttryck stod hans mun vidöppen i ett fruset skrik och hans döda ögon stirrade på ett grottak täckt av ett virvlande upp och nervänt hav av darrande fladdermöss. Runt omkring honom piskade och sprattlade hans trasiga, fläckiga mantel i underjordiska vindar som en anfallande krigsbaner.

Sedan sin död har Eljo legat fängslad på en kanske ganska säregen plats som bäst kan karaktäriseras som *"Tommet"*. Tomheten var ett evigt tomt limbo för varelser som inte är mänskliga – för de levande varelser som inte är värdiga en gudomlig upplevelse. Det var dit fladdermössen, fåglarna och bina gick när de gick bort. Tomheten var en dammig vind av Skapelsen, belamrad med minnen från Livets mindre lyckligt lottade. Det var möjligen den högsta

Evighetens ihåliga, förtjänt av den slagna flugan, den nätfångade fisken eller det slaktade lammet. Helt och hållet var *Tomhetens rike* lika mycket ett efterliv för varelser som till synes var fördömda till evig intet på grund av brist på själ. Det var detta rike ensamt, som Eljo sedan dess ärvt.

Ändå, med vindar av omätbar hastighet och extrem grymhet, slog tornadon in i sluttningen och Mountain Mouth skrek, fullständigt angripen av en sträv vägg av virvlande sand, stenar och träddelar. Skräp exploderade mot dess yta och malde ner dess ansikte – och gjorde det jämnt. Ovanför och högt på himlen antändes miljontals laddade områden i de slingrande molnen, och sammanslöt och samlades för att skapa tusentals glödande och fallande grenar, samtidigt som de konvergerade som flera tjocka angränsande bultar. Även de kombinerades för att bilda en enda kolossal kolonn som tänkbart avskalade all kraft från himlen.

BOOM! Liksom en rasande gudslans slog den lysande strömmen ner i jorden och klyvde bergsmynningens krön, och sprängde bort dess ovansida med en intensitet som trängde igenom berget och förstörde dess djupare delar. Inuti grottan bröt taksektioner loss. Ett hav av fladdermöss föll från det smulande taket och stenar och damm regnade ner över Eljo-statyn, begravnade dess ben och täckte läderväskan som låg draperad över bröstet. Upprörd av dånande vindar upplöstes den inre grottan i en kokande röra medan den monstruösa virveln utanför drog ut nästan en tredjedel av fladdermössen ur sin grottham och svalde upp dem och krossade dem in i *Tomhetens rike*.

Virvelvinden lufsade bort från Mountain Mouth bara för att lyfta sin feta fot upp ur dalen och stiga upp i den svarta himlen varifrån den kom. Till slut, vindarna försvann och det avtagande regnet avtog till ett duggregn ovanpå svullna dammar. Och med kaoset över återvändande de överlevande fladdermössen till taket och grottan föll orörlig som Döden, förutom de enstaka ekona av klick och flit från envisa takstenar som övergav sina höga positioner för grottgolvet, varpå statyn av den skrikande grotesken låg.

Ändå, i den dödslika tystnaden, och från hörnet av en sliten läderväska som innehöll flera föremål, inklusive trasiga bitar av en gång förseglad flaska, ebbade en brun vätska fram och droppade ett tunt streck nerför resterna av en trasig mantel. Det vigda livsblodet sipprade igenom trådarna och fuktade statyns granitrevben, och i föregående ögonblick, sprakande ekon krossade mörkret – stillheten – ljud som liknade poppande stenar i en het bädd av kol. Och där blodet spilldes, splittrade sprickor statyns släta form så att den strålade utåt.

Ännu fler tunna sprickor for över granitytan, sammanfogade och samlades likt pyttesmå strömmar av svart blix och omslöt dess alla ändar. Ändå upphörde smällandet ; stillheten återvände och lämnade det steniga ansiktet av en Eljo liggande som ett stenpussel. av kanske en oräknelig summa oregelbundet sammanhängande bitar.

BOOM! Statyn exploderade i en dusch av granitskärvor som fyllde grottan. Väskan flög – snabbt svept bort – och i kärnan av det skingrande dammet rörde sig naket kött ovanpå en hög av grusiga bråte.

”*Far*”, stönade Eljon, dess svaga och raspiga röst väsande som hos en utmattad man, sedan länge överväldigad av uttorkning. Den rullade runt och kräktes klumpar av fuktig sand. För den bleknade kanske ett moln av stickande getingar i kontrast till den nuvarande och utåt sett allomfattande ångesten och, överväldigad av feberliknande darrningar, slog den ihop sig till en köttig boll. Dess flämtande och stönande ekade – smärtskrik – och dog i omvänd ordning.

I läkningens domningar – i tidens utåt sett oändliga drag – övergick det fördömliga dånet i dess öron i ett mjukare, sötare ljud: den lugnande resonansen av ett stadigt regn. Således, med uppståndelsens smärtor som avtog till endast en dov brännande kraft, och med dess sinnen delvis återvände, kantade sig Eljo klumpigt över det bråte-täckta golvet, svepte fram en smal stig medan den mödosamt släpade sig framåt, allt närmare och mot grottans mynning – till den osläckliga lockelsen av färskt vatten på spruckna och uttorkade läppar.

Utan grottan, stående rak och trotsig mitt i ett sargat och blåslaget landskap, överlevde Mountain Mouth stormen med endast sin krona avklädd. Dess ärrade och sargade ansikte vette mot samma dal av stenar, som nu låg omsluten av det böljande vita vattnet från en dånande och rasande flod. En naken gestalt kom fram ur djupet av dess gapande mun. Med muskulaturen hos en mogen man – en tydlig massa som omslöt en ganska stor kropp – kröp den fram, gled ner i en vattenpöl och låg stilla. I sin oförminskade form liknade kroppen kanske bäst en bevingad version av den tidigare munken Ivan.

Lasarus levde.

~*~

Och så hände det sig att Lasarus under de följande dagarna efter hans uppståndelse blev helad, hans sinne klarnade, hans styrka återvände och han ägnade sig åt de mer vardagliga mödorna.

Genom att ta hänsyn till sin nakenhet och nu större dimensioner lyckades Lazarus sy ihop ett höftskynke av resterna av kläder som låg begravda i hans säck med proviant, sedan dess skyddad från väder och vind.

Kanske tur för Lazarus upptäckte han snart att flygning inte var en svårare uppgift än tidigare, allting var relativt – hans större storlek uppvägdes av hans större vingspann. Oundvikligen driven av hunger vågade han sig ut ur grottan på nätterna och återvände med en färsk fiskfångst från en vattenpöl som låg mellan Mountain Mouths bakre sluttning och en intilliggande kulle.

Återigen inne i grottan omgav en ring av stenar som inte hade sett en eld på flera säsonger regelbundna sprakande lågor som erbjöd röken av stekt fisk samtidigt som de kastade långa dansande skuggor under ett tak av hundratals pärlliknande svarta ögon. Vid ytan, bortsett från Lazarus större kroppsbyggnad och det mer förlåtande vårklimatet, kanske de nuvarande händelserna i Mountain Mouth skulle kunna verka som om de aldrig förändrats sedan före Lazarus dödliga möte med solen.

Dagarna smälte samman till veckor medan fladdermössen fortsatte sin rutin, svärmade ut ur grottan i skymningen bara för att återvända till sitt sovplats, med fulla magar, före gryningen. Och Lazarus gav sig av och återvände med fladdermössen, men rusade iväg på egen hand för att sväva över lysande nattliga länder, ständigt vaksam på den fördömande solens första strålar, så att de inte skulle fånga honom för långt bort från Bergsmunnen.

Under den tiden blev hans kost mer varierad, liksom hans färdigheter i flyggjakt. Mullvadar, harar och till och med en och annan räv bar han med sig tillbaka till Mountain Mouth. Dessutom skördade han rikligt från de många böcker han sedan dess memorerat – en scriptorium- volym som hans munkfader insisterade på att skulle vara djupt rotad i hans minne – och skördade rikligt av sina byten: rökt och torkat kött, garvade hudar som han sydde till byxor och läderskor och en väst med öppen rygg, och till och med grova instrument snidade av vässat ben.

Medan han använde sig av dessa många tekniker, den metod som Ivan länge hade gjort mentalt och lättillgänglig för honom, kom Lazarus att förstå den verkliga omfattningen av en fars odödliga kärlek. Det slitna träbönekorset som prydde hans hals, så ofta kysst, fungerade kanske lika mycket som ett instrument för att minnas sin far som för att stärka hans tro. Och kanske hängde det som en sista påtaglig tråd som förenade väven av hans tidigare förutsägbara värld med den av en vild och utåt gränslös.

Maj 1351

Natten var ung. Skymningen hade fallit bara en timme sedan Lazarus lutade sig mot klippväggen precis utanför grottöppningen, flåsande och svettig medan han tittade ner bredvid sig på ett fullvuxet vildsvin som han hade tagit med sig tillbaka från sin senaste jakt. Döden var hans största och snabbaste hittills, och med goda skäl. Han kysste sitt kors och släpade kadavret in i grottan, förbi de spridda benen från svinen som han länge sedan hade ätit. dödade. Även de återvände från sin jakt och dök ner i Bergsmunnen, antänd av Lazarus och flög djupt in i grottan. Lazarus vände sig om och skrek åt dem med ett torrt leende: "Men mitt är större!" Han lyfte vildsvinet på sin axel och stapplade efter dem, stönande men leende, balanserade sig själv och viftade med sina vingar hit och dit.

Snart kastade en långflammande eld växlande skuggor över grottan och lyste upp vildsvinets borstiga rester. Det låg mot en klippvägg med bakdelen utskuren och ett rensat lårben och skinnremsor en bit från huvudet.

Närmare och mot mitten av grottan satt Lazarus på en stenblock med en ångande fläskfilé vid sina fötter. Köttet fräste ovanpå en het, platt sten som fungerade som en slät stekyta och doften av stekt fläsk fyllde grottan.

"Du ska inte följa med mig. Du är inte i form för att göra resan. Men jag hoppas att du kommer ihåg mig ändå", ropade Lazarus leende medan han stekte flera köttbitar på en pinne som han höll upphängd över sprakande lågor. "Jag har ett löfte att hålla, och det ska jag hålla. Jag åker verkligen – imorgon. Ni ska få se", tittade han upp i grottans tak och informerade fladdermössen – hundratals pärlliknande svarta ögon som tittade ner på honom. Med en ledig hand lyfte Lazarus en huggen benkniv från bredvid sig, stack i fläsksteken och vände den för att fräsa om på nytt. Därefter drog han fläskpinnen ur elden och från en hög med små, mjuka, garvade hudar lade han tre stycken vid sina fötter.

"De måste vara tillräckligt tillagade och torkade", mumlade han och drog av de tillagade fläskbitarna och lade dem ovanpå skinnen. Lazarus återupptog sitt samtal med fladdermössen; "Jag ska långt bort!" Han rullade det rökta fläsket i skinnen och fettet och knöt ihop buntarna. "Över ett stort hav – till Italiens land. Jag ska hämta broder Salvitino och återvänd med honom till klostret för att stänga portstenen. Och när han stänger den, då ska jag be abbot Vonig att bli munk, eftersom jag nu är vuxen. Och han kan utse mig till munk över katakomberna eftersom jag vet allt om dem – precis som min far."

Lazarus reste sig med det inslagna köttet och gick fram till sin läderklädda getskinnsväv.

väska, inbäddad mellan två fulla vattenblåsor. Han staplade de ångande omslagen inuti – ytterligare proviant som han kunde ta med sig på resan. "Och Migual och Thateus kan hjälpa mig med facklorna. Och jag ska inte tillåta broder Clodius in i katakomberna – aldrig." Han fnissade, stängde skolväska och återvände till elden.

Väl tillbaka på sin plats, med ett hugg med den grova benkniven, skalade han fläskbiffen från stenen och fnissade: "Det är en fest värdig den utsvultne *brodern* Lazarus." Han vände långsamt det frestande köttet i eldens skenet och, när han noterade den brynta perfektionen, blåste han av ångan.

Men en stor klump guano föll från taket och stänkte över biffen och sköljde bort hans leende. Flera fler plaskade runt omkring honom. Fladdermöss fladdrade ovanför. "Nej", stönade han. Han reste sig och vädjade till taket, "Varför?" Sedan kylde luften plötsligt ner – tillräckligt för att han såg sin andedräkt dimma; och en kväljande söt arom dränkte allt doft av tillagat kött. De pärlliknande ögonen på en miljon fladdermöss glänste i eldskenet, alla kikade de intensivt ner på honom. Knastrandet och väsandet av brinnande ved föll onaturligt platt i den tjockare luften; och eldens lågor tycktes krympa och rulla inåt mot sig själva likt kronbladen på en blomma, som hastigt blommade i omvänd ordning.

"Har vi blivit födda på nytt?" En onaturlig, harmonisk och överlappande röst – frågandet i perfekt synkron ton från många kvinnor samtidigt – viskade nästan omärkligt bakifrån. Han var tvungen att fundera närmare över om han hörde det genom sina öron eller i sitt eget sinne.

Lazarus snurrade runt; hans andedräkt lämnade honom som en söndersliten själ när Lucifael stod med armarna utsträckta från honom, helt naken och flinade lätt för att, mellan karmosinröda läppar, blotta de tjocka spetsarna av hundliknande huggtänder. Under hennes vilda hår reflekterade ett par helt svarta ögon en inverterad bild av grottelden, med upp- och nedvända lågor som dansade nedåt i blåaktiga nyanser. Dessutom, med ebenholtsnaglar och scharlakansröda vårtgårdar mot elfenbenshud, och med enorma vingar av lager av kött och ben som sträckte sig ovanför och bakom henne, kunde Lucifael kanske håna Renhet enbart genom hennes närvaro.

Lucifael slog Lazarus tvärs över grottan, knäppte igen hennes vingar och marscherade efter honom. Lazarus kravlade baklänges och kämpade sig upp på fötter. Han kontrade med utbredda vingar, väsande, men backande i detsamma. Hon stannade och korsade armarna, höjde bröstet mot honom och lutade huvudet som en nyfiken hund; hon betraktade honom med ett nöjt leende.

Hon talade mjukt; "Du har vuxit upp bra. Men till slut kom jag ihåg dig bara som en sten."

staty – en dum Eljo-pojke, som sedan dödats av solen medan han släpade ett dött svin. Precis som den där.” Hon pekade på ett benigt kadaver tvärs över grottan.

”Ändå står du här, *levande* igen – och med den mycket tydliga *Glöden* över dig, minsann.”

Du föddes inte med det. Hur fick du det? Det är nygjutet. Du hade det inte sist vi pratade.” Hon kisade och såg bara svarta skårer; ”Nu undrar jag sådant: Är ödet till och med ett mysterium för det? Eller är denna ovanliga uppståndelse ett slags gudomligt omen?” Hon tittade över spillrorna från grottgolvet och fann granitskärorna som en gång tjänat till att fångsla Lazarus i sten. ”Hmm”, mumlade hon.

”Jag har varken bett eller kallat dig”, spottade Lazarus, tog ett steg tillbaka och samlade ihop sina vingar.

”Ändå, på sätt och vis, gjorde du det – i det ögonblick du trotsade döden. Lazarus, ingenting undgår min uppmärksamhet, särskilt inte något så allvarligt som uppståndelsen.” Hon fick syn på det lilla träkorset som hängde på Lazarus halsband och knynlade ansiktet. ”Varför har du den där fruktlösa och rotlösa kvisten runt din hals?”

Lazarus höll korset mellan sina fingrar. ”Det är ett bönekors – bilden av min tro – det var min fars.”

Hon lutade huvudet, som för att överväga hans påstående, men föll i ett elakt skratt. ”En gudfruktig Eljo prydd med en prästs bild?” Hon fnissade. ”Tänk dig det, av alla världens perversiteter.”

”Varför har du kommit?” frågade Lazarus henne.

Hon kastade händerna bakom ryggen och gick fram till honom, sparkade nonchalant åt sidan små stenar med svartnaglade tår. Lazarus stod fast. ”Inte för att du möjligen kunde kalla på eller ursäka mig på ett infall. Och för att du inte sett mig förut betyder det inte att jag inte alltid var närvarande; jag var i svinet.”

”I svinen?”

”När du tittade in i svinets öga, tittade jag tillbaka på dig.” Hon stannade framför honom och fortsatte; ”Du förstår, kära du, innan du dog skickade jag svinet till dig eftersom jag ville bekräfta i sten att ett så enkelt tillstånd som hunger kunde driva dig att kompromissa med dina värderingar. Ja, jag satte dig på prov – och det besegrade dig. Sannerligen, det råkade vara så att ditt slaktande av svinet kom till priset av till och med ditt eget liv. Tänk dig det.” Lucifael log brett, med stolta huggtänder. ”Kom ihåg din lära, Lazarus – Du skall inte döda? Ändå dödade du – du kompromissade med dina värderingar – och för vad annat än en full mage?” Hon pekade på hans senaste byte som låg bredvid grottväggen; ”Och nu dödar du ett annat.” Hon höjde på pannan. ”Kanske värdesätter du dina värderingar bara när de tjänar dig, eller hur?”

”Svinet var bara ett odjur. Gud avsåg inte att hans bud skulle gälla jordens djur – bara människor”, informerade Lazarus henne.

”Åh”, svarade hon, som om hon lärde sig av honom. ”Om jag då dödar dig nu, skulle jag då bryta sönder sådana

regel?"

"Du skall inte döda – ja, det skulle du göra."

"Jag förstår", nickade hon med höjt panna och sammanpressade läppar, "Och säg mig Eljo, vad minns du efter att du dog? Minns du att du sett Himlen eller Helvetet – någonting alls, ens?"

Lazarus vände bort blicken och erkände: "Jag – jag minns inte."

Hon flinade. "Då skulle detta bara kunna avslöja ännu en enkel sanning. Hur smärtsam du än kan förstå det; sanningen är att du inte är en människa, Lazarus. Till skillnad från din far är du en Eljo – bara ett odjur på jorden likt svinet du dödade. Som sådan har du ingen själ – inget liv efter detta. Svara mig nu på detta: Vad är din tro till nytta om du inte skördar något av den i slutändan?"

Han rullade tillbaka axlarna. "Jag ska inte ifrågasätta min tro, min Herre eller Hans gudomliga vilja."

"Tja, naturligtvis ska du inte det", fräste hon, "Eftersom dessa föreställningar gror i själva kärnan av din existens, de tjänar patetiskt som grund för allt annat du sedan dess har lärt dig. Och vi kan inte förvänta oss att du ska överväga nya men bittra idéer som du envist kan förneka, även om de presenteras rimligt, eller hur?"

Hon vände sig om och gick fram och tillbaka i grottan, studerade golvet och predikade fortfarande: "För om du gjorde det, då kanske du tvingas ompröva din grund. Och att göra det kan kräva en senare omprövning av resten av dina världsliga uppfattningar, så att de i linje med kanske hårda världsliga sanningar. Och vi kan inte utstå smärtan av det, eller hur?"

Hon sparkade på en sten och kastade en blick på honom. "För smärtsamt – att ompröva sin grund; för oroande – att skaka de där förmodligen solida stenplattorna bara för att upptäcka de många grundläggande bristerna däri – bara för att upptäcka att ens eget hus var byggt ovanpå flytande sand." Sedan vände hon sig om och närmade sig honom med stirrande ögon. Lazarus backade undan. "Ändå visade jag mig inte för dig med avsikt att diskutera saker som du vägrar att känna till, min kära Eljo."

Sedan stannade hon, lutade sig mot hans ansikte och viskade: "Jag är här för att upptäcka vad du vet. Du är den enda av mina Eljo-barn som någonsin har fötts på nytt – den enda som någonsin har burit Tronens Glöd omkring sig. Ändå kunde du varken återuppliva dig själv i sten eller kasta Glöden på ditt eget huvud. Dessutom är det avlägset att en sådan händelse inträffade av en slump. Nu vill jag att du delar med dig av den som förde dig tillbaka." Lucifael satte igång hans tankar: "Kom ihåg allt för din kära mor, Lazarus. Vem uppfostrade dig? Var det en helig man eller en magisk mystiker?" Hon lutade huvudet och granskade hans ansikte, letade djupt efter ledtrådar sjunkna under oceanerna i hans blå ögon.

Lazarus vände sig bort. "Jag minns bara en drömlös sömn – ett tungt mörker." En skarp smärta genomsyrade hans hjärna. Han ryckte till, grep tag i sidorna av huvudet och drog sig längre tillbaka medan Lucifael brände sina nyfikna blickar genom hans skalle och tydligt in i hans minnen.

"Visa mig ditt inre öga", mumlade Lucifael och gick graciöst framåt. "Vem återupplivade dig, Eljo?" Hans huvud bultade när hon borrhade sig djupare in i hans sinne.

Ändå blockerade grottväggen all ytterligare reträtt. Hon fortsatte den plågsamma mentala utdragningen, hans sinne dånade av den allt snabbare blixten från varje återkommande förnimmelse – som om hans livsminne bara var en bok med sidor som han noggrant men hastigt bläddrade igenom. Hon frågade honom: "Vem skapade dig igen? Vem kastade Glöden på dig?" En annan ängel, kanske? Själva tronen? Svara mig!"

"Jag minns inte!" flämtade Lazarus. "Det gör jag inte!" Smärtan upphörde, hans syn klarnade och framför honom föll Lucifael i fokus, nu med ett nöjt flin. "Ah! Du bär på många hemligheter. Ja, jag tror dig nu", svarade hon och tog omedelbart ett steg därifrån, kanske för att ge honom bara ett ögonblick att återfå sina sinnen. "Oroa dig inte; jag ska inte orsaka dig mer smärta, min kära. Det var bäst – att jag förstår ditt sinne. Och nu när jag vet det kan vi börja om på nytt – som mor och son."

Eftersom du nu törstar efter kunskap och har öra att höra den, kan jag avslöja hemligheterna bakom allt du någonsin undrat över att veta – och mer därtill. Föreställ dig dess fulländade skönhet: Allvetande förståelse." Hon tittade över axeln, förbi sina vingar, för att blotta ett styggt strålande leende; "Skulle du tycka om det, min son – att äntligen få din brinnande nyfikenhet stillad?"

Kanske för Lazarus verkade hennes kombinerade hedniska blick och nakna perfektion kväljande – hela hennes närvaro rörde upp någon äcklig bittersöt oklanderlighet inom henne – som bara rörde upp synd. Rodnad och fullständigt generad tittade han bort. "Inte på grund av dig. Du är allt ont."

"Och är inte huggna bilder förmodligen onda, som den där ikonen som hänger runt din hals?" frågade hon honom oskyldigt medan hon anspelade på ett av Guds budord. Lazarus höll hårt i sitt bönekors. "Det är ett kors som symboliserar Jesus, Guds Son, som gav sitt liv på det för våra synder. Det är inte en bildstod."

"Jaså, Lazarus." Hon skakade på huvudet, utåt sett besviken på honom. "Tar du på att denne Jesus var den enda mannen som någonsin dött på ett kors; eller att detta sätt att avrätta inte existerade före hans liv? Säg mig, om de istället brände honom levande, skulle du kunna bära en flammande påle? Eller, om de hängde honom, skulle du kunna hänga ett knutet rep runt din hals?" Hon höjde på pannan. "Och hur skulle du kunna smycka dig med bilden av

din tro om de istället dränkte honom?"

Hon sparkade bort damm från grottgolvet; "Nej kära du, din ikon är bara en huggen bild av en pittoresk avrättningsanordning för människan. Jag har sedan dess samlat många onda själar från män som dog på dem."

"Ändå, aldrig Jesus. Och Gud tillåter dig bara att samla de ondas själar eftersom du själv är ond."

Hon tittade ner på honom med näsan. "Tillåter jag det?" Hon kisade blicken och varnade honom; "Jag antar att du har tillräckligt med mitt blod som flyter i dina ådror för att veta bättre än att väcka min vrede, Lazarus."

"Ändå talar jag bara sanningen."

"Åh, ja – ett trossmittat odjur som påstår sig bara tala sanning", hånade hon honom medan

Hon gick fram och tillbaka på marken, armarna i kors, försjunken i tankar. "Så svara mig, Lazarus; om jag skyddade din Jesus och skonade hans liv genom att döda hans domare innan de hann döma honom, skulle mitt agerande då vara en ond handling?"

Lazarus hänvisade till Guds budord: "Du skall inte dräpa. Att döda även den onde är ont."

"Hmm. Och om jag tvättade ut ondskan fullständigt från världens yta genom att döda varenda människa på den, skulle det då vara en ond handling för mig att göra det – Är det ont i sig att befria ondskan?"

"Det skulle vara en ond handling – och ondskan skulle fortfarande finnas. Det är din sak; ondskan existerar! Och världen är inte din; det är Guds skapelse. Han skulle aldrig tillåta dig att döda den, ty Han är en barmhärtig och rättvis Gud."

Lucifael hoppade fram på utbredda vingar och placerade sig rakt i hans ansikte. "Tillåt aldrig mig?" Hon ledde Lazarus längre in i grottan och vrålade åt honom: "Människan är min!"

"Världen tillhör mig!" Lazarus tryckte sig djupt in i grottväggen. "Tämj nu din tunga, Eljo!" För Lazarus, i ett ögonblick som verkade evigt, låg deras ögon låsta: svarta på blått.

Till slut svarade han med lydig röst; "Då kan jag inte svara dig mer eftersom din vrede inte tillåter mig att tala fritt." Lucifael flåsade och rusade iväg till grottans centrum. Lazarus sjönk ihop mot väggen. "Mycket bra då", svarade hon och snurrade tillbaka till honom, "Som en Eljo till mig ska jag ge dig utrymme att säga vad du tycker. Men tänk på din plats hos mig innan du släpper lös din tunga."

"Då skall jag säga vad jag tycker", följde Lazarus.

Hon gick fram och tillbaka i grottans mitt, blicken fäst vid honom. "Så jorden är inte min, som du antar? Och din Gud kommer inte att tillåta mig – som du påstår?" Hon stannade, vände sig mot honom och

Hon korsade armarna utåt i stolt stöd för de vidsträckta röda ögonen på hennes bröst. Hon flinade: "Ändå, medan du var död, Lasarus, dödade jag halva världen. Det råkade sig att två män stod och plöjde åkrar; jag dödade en av dem. Två kvinnor bugade sig och malde säd; jag dödade en av dem. Två barn lekte och grävde i jorden; jag dödade en av dem. Nu frågar jag dig detta: Var var din barmhärtiga Gud då? Var, om inte står framför dig nu som den sanne härskaren över denna värld?"

"Om du talar sanning, då skall Gud hålla dig ansvarig för sådant ont."

"Mig – i räkningen?" Lucifael slingrade sig närmare honom och svarade: "Och vem ska hållas på grund av ett långt större ont – för att ha kastat en stor flod över jorden och dödat nästan varje djur på dess yta – för att ha krossat varje träd och buske med hav lika djupa som de hängande molnen – för att ha hållt oändliga hav ner i halsen på varje barn på jorden, både födda och ofödda? Åh, sannerligen! Jag minns just den dagen då världen skrek som en, och med tillräckligt med kollektiv passion för att till och med tvinga himlen att tystna och ge ett fruktansvärt öra."

"Och se, med så många träd som dog på en gång, hörde jag till och med deras samlade jämmer, tillsammans som ett enda kvävande surrande, hela skogar ylade, deras trädtoppar knäcktes under rasande salta hav. Och dessutom, på den bräckta, djuplösa dagen, uppfattade jag till och med kvävningen av alla deras frön, indränkta i saltlake så att rösten från deras frukt förenades i ett enda världsligt rop; det ensamma, tillräckligt högt för att dränka till och med körer av skrikande änglar. Vem ska då hållas ansvarig för sådan fullständig ondska, om inte din barmhärtige Gud?"

"Människan vände sig bort från Gud. Innerst inne ville Gud inte översvämma jorden. Människan orsakade den stora översvämningen för sig själv", predikade Lasarus. "Ändå lovade människan efter den att återvända till Guds vägar, och Gud lovade med rätta inga fler översvämningar."

Lucifael steg bredvid honom och plockade med långa svarta naglar bort lösa stenar från grottväggen medan hon viskade; "Och lovar de rättfärdiga någonsin att aldrig upprepa sina rättfärdiga gärningar?" Hon mötte honom med ett blygt flin. "Säg mig, om det inte vore en orättfärdig gärning att kasta denna flod, varför löftet? Är din Gud så sant rättfärdig och omtänksam som du önskar att han skulle vara? I hela ditt liv, i alla dessa otaliga böner, när gav din Gud ens ett enda svar, Lasarus? Och varför har din Gud aldrig visat sitt ansikte för dig som jag nu gör?"

Lasarus spände öronen och drog sig undan från henne i sitt svar: "Min tro på den allsmäktige Herren och Gud är orubblig och jag skall inte ifrågasätta hans vägar. Du talar ont."

bara för att det är allt du vet – det är allt du kan göra. Ändå skall din onda tunga inte fresta mig bort från min Gud eller från sanningen.”

”Frestelse?” Hon gick med stora steg mot grottans mitt och ropade tillbaka, hennes röst ekade genom grottans djupare korridorer. ”Lasarus, skulle någon, med både kunskap och vision, vilja att ljus kastas över dess gärningar så att alla kan se dem?”

”Jag förstår inte.”

”Och Lasarus, skulle någon moder, som har kunskap och syn, kunna slå sina barn för evigt stumma och blinda?”

”Inga.”

”Och kan Sanningen, kära Lasarus, ha mer än ett enda ansikte?”

”Sanning är sanning”, sade Lazarus.

Hon vände sig mot honom och lade händerna bakom ryggen. ”Du svarar bra. Nu frågar jag dig detta: För länge sedan, i Edens frodiga skogar, vem befallde människan att inte ta del av kunskapens och synens frukt, att hans ögon förblev för evigt förseglade från Sanningen? Och i ljust av alla Hans generationer för att se, vem frestade Människan till sådan frukt, att Hans ögon öppnas för Sanningen?” Då tillrättavisade hon honom högljutt; ”Jag frågar dig, Lasarus; vem höljer Sanningen? Din frestande mor; din frestande Gud; eller ditt blinda jag, som envist vägrar att se det, så att du inte tvingas ifrågasätta själva grunden för din tro?”

Lasarus försvarade Herren; ”Gud frestar inte. Du är den ende som frestar!”

”Men vem kastar ett kadaver framför vargar och befäller dem att inte äta av det?”

Frestaren gör det! Och vem formade en sådan frukt och befäller människan att inte äta av den?”

Det gjorde frestaren!

”Du ska inte—”

”Inte?” Hon avbröt honom. ”Inte ge en dåre kunskapen och insikten att se okunnigheten i sina egna grundlösa påståenden? Men jag ska det, när jag bevittnar sådana förkastliga mörkhet inför mig. Ändå, även när den visas, vägrar du fortfarande sanningen. Om du inte vore min Eljo – om det bara vore en man – skulle jag sedan dess ha dödat dig för sådan avsiktlig fräckhet i min närvaro. Ändå ska jag låta dig leva eftersom jag, till skillnad från ditt påstående om mig, är kapabel till mer än bara onda handlingar – till och med goda och barmhärtiga handlingar.”

Lasarus övervägde hennes påstående och bemötte det; ”Ändå lever jag redan. Om du låter mig leva, då är en sådan handling varken god eller barmhärtig. Det är bara en handling, frånvarande av ondska.”

Lucifael svarade igen: ”Ändå påstår du att jag bara kan tala och göra ont. Hur kan jag, då du bara är ond, utföra en handling där ondskan saknas? Och ännu mer, säg mig, Lasarus, kan din Gud utföra en handling utan godhet?”

Lazarus korsade armarna och sa ingenting.

"Jag slog dig inte stum och blind; svara dig."

Han förblev tyst.

Hon flåsade, klickade med sina svarta naglar mot en sten på grottgolvet och skickade den kastade sig fram.

Snabb! Lazarus fångade den bara några centimeter från hans ansikte. Han fann henne nicka och le, med höjt panna, kanske imponerad av hans snabbhet. "Det är en gåva från din mor", ropade hon. Lazarus vände den om och upptäckte dess nya form som en stor och glänsande genomskinlig lila ädelsten, som glänste i eldskenet. Han stirrade in i stenen, fångslad av dess skimrande prakt.

"Nå, min kära, vad säger dig den här bönestenen? Hur ska du utifrån den mäta mina avsikter? Var min handling god eller ond?"

Lazarus lyfte blicken. "Det är inte så enkelt. Stenen säger ingenting. Men om du ville att stenen skulle träffa mig, skulle det vara en ond gärning. Och om du ville ge mig—"

Han tog igen sig själv och tystnade.

Lucifael fnissade och gick fram till honom. "Ja, avsluta det, Lazarus. Om jag ville ge dig en gåva, skulle det vara en vänlig handling." Hon slog upp händerna med ett leende. "Där har du den; en vacker gåva från din mor." Lazarus tittade på den innan han kisade med ögonen och såg på henne.

Hon stod bredvid honom och undersökte synligt ädelstenen i hans hand med lika entusiasm.

"Det är en nyans som jag föredrar mest. Gillar du färgen?"

"Jag har aldrig sett en sådan här sten."

"Jag antog att du kanske skulle tycka om en sådan gåva – den kommer från en hemlig grotta som ingen dödlig människa sedan dess har upptäckt. Det finns många fler underbara bönestenar som denna – och i alla färgglada nyanser som du kan samla. Lazarus, jag kan dela med dig var denna orörda grotta finns, om du önskar det. Och med din upptäckt av dem skulle all rikedom från alla rikerna på jorden ligga vid dina fötter – alla dessa bönekristaller kan bli dina, Lazarus. Skulle du önska det?"

Lazarus blickade ut över den vackra lila kristallen. Den var genomskinlig med sex släta sidor som konvergerade till vassa spetsar på motsatta ändar av stenen. Han skickade en blick mot Lucifael.

"Varför skulle du kunna erbjuda mig detta, för att inte fresta mig till det onda?"

Lucifael fnös och gick därifrån. Hon gick fram och tillbaka igen och utvecklade förslaget: "Jag erbjuder dig detta i utbyte mot en enkel begäran: att du rullar undan en sten och öppnar en grotta. Det finns inget ont i en sådan handling. Öppna denna grotta så blir alla dess ädelstenar dina."

"Om du verkligen ville ge mig dessa stenar, skulle du bara ha gjort en av dem."

dyka upp när du kunde ha fått dem alla att dyka upp. Och eftersom du ber mig öppna den här grottan när du är Djävulen och kunde öppna den själv, kan jag bara anta att jag skulle göra ont genom att öppna den. Eller att du skulle göra ont genom att den öppnades.”

Måste man då, enligt ditt resonemang, inte föda barn av rädsla för att de ska göra ont? Och ännu mer, måste man önska att hela skapelsen ska förstöras så att en ond handling aldrig inträffar? Var går en sådan gräns att det inte stryker det goda att förhindra ondska, Lazarus?”
”Mellan goda och onda gärningar, och deras avsikter”, svarade han.

”Ändå, som din tro hävdar, skall konsekvenserna av mina gärningar återvända över mitt eget huvud, inte ditt. Således kan du bara hållas ansvarig för att du öppnat en grotta – en handling som är varken ond eller god.”

Lazarus kastade ädelstenen på grottgolvet. ”Jag vill hållas ansvarig för att jag hjälpt dig. Det gör jag.”
vill inte ha dina gåvor. Jag ber dig bara att lämna mig ifred.”

Hon lade händerna på bleka höfter och blängde på honom. ”Tja, jag kan inte förmå mig att uppfylla din begäran, Lazarus; inte efter att ha sett in i ditt sinne. Det verkar som att du lovade en helig man, Nikolaus, att bära en flaska med viggt blod som tillhörde en annan helig man, Odino. Och du skulle leverera detta blod till ytterligare en tredje helig man, Salvitino, som bodde i ett kloster i Italien. Ändå, i en ganska märklig och ödesdiger vändning, spilldes detta blod på något sätt över dig, och nu är du här, uppstånden från de döda. Jag förstår det också. en slump att en sådan handling inträffar av en slump, särskilt efter att över tre säsonger har gått. Tyvärr, eftersom du inte minns hur det hände, förblir det nu ett mysterium för oss båda.”

”Ändå lärde jag mig också, av dina tankar, att du känner ett annat av mina Eljo -barn, Naramsin; korrumberad av samma dåraktiga heliga män som de som korrumberade dig.”

Ja, du är verkligen lik honom, du arbetar sida vid sida med människor och antar deras tro, plikter och uppförande som dina. Och ni gjorde det båda med en meningslös längtan att de kanske skulle se dig tillräckligt lika dem för att acceptera dig som en av dem. Ja, de två av Ni kunde ha varit tvillingbröder; och om ni inte hade känt Lazarus, skulle jag samla er till att vara Naramsin, uppståndna.”

När Lazarus mindes Naramsins sista skriftliga vittnesmål frågade han henne: ”Varför hjälpte du inte till att befria honom? De fängslade honom bakom en mur.”

Hon fnissade. ”Ödet tjänade mig väl. Du förstår, om jag hjälpte till att befria Naramsin, då skulle han aldrig ha skrivit orden som nu är etsade i ditt minne.” Hon gick närmare och tilltalade honom med ett flin på ett främmande språk: ”*Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum.* Vad betyder dessa ord för dig, Lazarus?”

Lasarus svarade: "Kleriken Naramsin skrev dessa ord, den dagen gav han sin bror en gåva och kryptan innehöll hans ord."

"Och den *brodern* som fick gåvan var faktiskt *du*, eller hur? Säg mig, Lasarus – hur kan du veta att dessa ord betyder vad du säger?"

"Jag är säker på deras betydelse – men jag vet inte hur jag vet det."

"Då ska jag berätta för dig hur. Liksom Naramsin vet du deras betydelse eftersom de är ord av mitt slag – änglarnas språk. Du känner dem eftersom du kommer från mitt frö. Som med alla Eljo föddes du med att kunna änglaspråk, men du visste aldrig förrän du såg dessa ord. Och om du inte hade lärt dig människans språk – om du hade varit med andra av ditt slag – skulle du tala ditt modersmål istället."

Hon lyfte den purpurfärgade ädelstenen och granskade dess många ansikten medan hon tilltalade Lasarus. "Du kan hjälpa din mor att få sin frihet, kära du. Jag kommer att behöva din hjälp." Hon kastade ädelstenen, fångade den igen och gav honom ett listigt leende.

"Ändå är du redan fri", sa han.

"Inte sant. Du ser bara en skugga av mig; jag står inför dig endast i anden. Mitt sanna jag ligger på andra sidan av ett *Stort Sigill*, en port som du skall öppna för mig. Du har läst av det i apokryfiska böcker."

De apokryfiska skrifterna talar om ett stort sigill – till den *stora avgrunden*. Men om klosterportstenen är det sigillet, är det redan öppet."

Lucifael informerade honom: "Det är bara en del. Två är öppna; det finns ytterligare en tredje. Tre sigill utgör det Stora Sigillet och alla tre måste stå öppna samtidigt. Så länge det sista är stängt förblir jag fångslad. Och eftersom du står på andra sidan av denna port, håller du nyckeln till min frihet."

Han mindes fången i katakomberna. Lasarus gick bort från henne. "Jag ska inte hjälpa du."

"Åh, det ska du göra", följde hon honom när han drog sig djupare in i grottan. "Genom att läsa Naramsins sidor har du lärt dig varje besvärjelse, varje vers och varje ord på framsidan av just de sigill som håller mig fången. En särskild samling av dessa verser, när de reciteras i exakt ordning, skall öppna vilket som helst av de tre sigillet. Jag behöver bara berätta vilka verser och i vilken ordning de ska vara för att ni ska kunna öppna det sista sigillet."

Det var detta du avsåg när du bad mig rulla bort en sten och öppna en grotta – stenen är ytterligare en Portsten och grottan är Helvetet." Lazarus backade ner i en stenig fördjupning. "Och detta.

"Det är därför du inte kan göra det själv." Han skakade nervöst på huvudet. "Jag har gett mitt liv till Gud. Och jag har likaledes gett mitt ord att jag ska resa till Italien och hämta broder Salv—"

"Åh, sannerligen! Du ska till Italien, eftersom det tredje sigillet står i en katedral i just det kloster där du lovade att hämta denne helige man. Men istället för att hämta honom befäller jag dig att öppna detta sista sigillet åt mig. Och eftersom din tro kräver det, ska du Hedra din moder genom att lyda mina bud."

Lasarus stammade i ett försök att förklara budet hon hänvisade till; "Att hedra din moder – Gud menade – vad det betyder –"

Hon avbröt honom. "Bra gjort, Lazarus. Du upptäckte en sanning. Men genom att göra det befinner du dig nu i ett dilemma, eftersom du inte riktigt kan hedra din mor och vanära Djävulen på samma sätt, eller hur? Och detta kan bara betyda att orden du reciterar inte var menade för dig. Du är helt enkelt inte en människa och har ingen själ att förhandla med. Du är en Eljo – bara ett odjur. Och liksom alla odjur på jorden, din bara tiden *är – nu.*"

Han försvarade sig. "Kanske, men jag ska inte överge min tro bara för att jag kanske saknar en själ. Och med min tro på Gud den Allsmäktige anser jag mig vara mer än ett djur – och Jag ska inte hedra dig som en moder när till och med ett djur visar mer omsorg om sina ungar."

Lucifael öppnade sina vingar och lutade sig mot honom, med huggtänderna i ansiktet och murrade: "Och döda dig, det ska jag, om du inte lyder mig! Du har inget att vinna eller förlora, utom livet självt." och för dig är livet allt du har! Det är din evighet!" Hon knäppte ihop sina vingar och gav honom utrymme.

Hon mjuknade upp sin röst. "Jag vill att du använder Naramsins ord för att öppna sigillet vid Canello. Gör detta för mig så ska jag ge dig evigt liv – oändligt kött. Med det ska du få så mycket som någon själ kan ha råd med dig – en värld av evigt liv. Detta är mitt förbund med dig: allt som en odödlig själ möjligen kan lova en Eljo. Öppna det, Lazarus – lev för evigt."

Han tvingade fram en sväljning och sökte igenom de mörka grottans djup efter ett snabbt svar – men bara svarthet stirrade tillbaka på honom, lika tomt som hans mors blick.

"Om du avvisar mig, Lazarus, så har jag inget annat val än att döda dig, här och nu. Och jag önskar det verkligen inte." Hon korsade armarna och granskade vänligt hans ansikte.

Han sänkte huvudet. Han suckade djupt och kvävde sig. "Jag – det är fel – jag kan inte."

Lucifael vände sig om, men snurrade runt, ögonen som ebenholtsdolkar. Hon drog sina svarta naglar genom luften mellan dem som om hon klöste ett sår i dem. "Nu får det vara nog!" Hon släppte en bländande blick bakom sig och muttrade: "*Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.*" Och genast omslöt ett svins skrikande skrik grottan. Lazarus vacklade till och upptäckte sitt en gång döda vildsvin som fladdrade omkring som en strandad fisk. Det återupplivade odjuret fick fotfästet och reste sig klumpigt på bara tre ben.

Hon ropade åt honom över vildsvinets frustande och väsande andning, "En dåre i dåraktig tro faller hastigt i sin grav! Som du nu ska göra, Eljo!" Häpnadsväckt såg Lazarus på hur vildsvinet haltade fram mot Lucifael, med höften saknad och vätska glittrande från en stor ihålig yta. som en gång höll dess bakdel. Med tunga väsande andning stannade den framför henne och tittade upp, dess ögon som rinner vatten.

Hon rättade djuret; "Dina plågor vilar inte vid mina fötter, svin!" Hon riktade ett anklagande finger mot Lazarus; "Där! Det var Eljo som högg ut din baksida!" Vildsvinet vände sig mot Lazarus, ögonen drunknade i hans, som om det möjligen insåg sin obekväma situation och sökte hans ytterligare förklaring till den. Ändå stod Lazarus mållös, med huvudet vänd och magen svimmade. Han tittade bort.

"Nej! Titta på det!" vrålade Lucifael. "Se det lida! Du stal dess ben!" Lazarus kastade en glimt av det och upptäckte sedan vildsvinet hoppa omkring i en cirkel, gnällande, som om det insisterade på att visa upp hela sitt förfärliga tillstånd. Det stod stilla en kort stund och stirrade på honom. Till slut fick besten ett kvävnings- och hävningsanfall innan det kissade, vilket återigen fick Lazarus att vända sig bort från den perversa uppvisningen. Han mumlade till en flinande Lucifael: "Du använder bara ett bedrägeri. Det är inte verkligt."

Lucifael rundade vildsvinet och närmade sig honom, muttrande: "Åh, det är helt verkligt, Lazarus; lika sant till sin vana, het av blod, och lidande fortfarande som i det ögonblick du dödade det. Och det längtar att veta varför du stal dess ben – varför du dödade det." Hon stannade framför honom. "Du skall inte stjåla; du skall inte dräpa. Kommer du ihåg dessa saker?"

Lazarus försvarade sig; "Ni förvränger deras betydelse. Buden gäller inte djur."

Vildsvinet klagade med ett väsande ljud när hon tillrättvisade honom. "Det är du som förvrängde deras betydelse! Var det inte just de orden du sa till en helig man efter att han jagat en råttan ner i en tunnel? Och kände du dig inte gudomlig för att du kastade hinken och räddade den råttan?" Lazarus vägrade svara.

"Bekänn sanningen; såg du inte den helige mannen som kanske någon stor demon,

utövar sin vrede mot en ödmjuk, oskyldig råttan? Och föreställde du dig inte den råttan som dig själv i det ögonblicket, jagad av en gigantisk djävul som hade för avsikt att döda dig bara för att den tyckte att du var stötande – ful och ogudaktig, till och med?”

Lazarus rynkade pannan och låtsades vara förvirrad, och han tittade bortom henne för att få syn på henne. det trebenta vildsvinet stirrade upp på honom.

”Ja, självklart gjorde du det”, sa Lucifael lugnt, ”Eftersom ditt sinne sedan dess har erkänt det för mig.” Hon kastade händerna bakom sig och skakade med vingarna.

”Du står fast vid din tro; ändå gör sådan visshet dig helt oanvändbar för mig. Utan tvekan ska jag söka någon annan för att öppna Canello-sigillet. Jag vill inte heller att du ska upphäva det.” mina tidigare ansträngningar och att hämta en inblandad munk för att stänga Gardiens sigill.”

Hon snurrade undan och gick tillbaka till vildsvinet. ”Tyvärr har du, på din mors bekostnad, visat en dum lojalitet mot en fruktlös tro – vi har ännu inte sett en demonstration av hur denna tro tjänar dig väl, när du pressas. Och det ska vi göra.”

Från sidan av hennes huvud skalade Lucifael av en stor hårfläck, ett lager blek hud dinglade vid rötterna. Hon hängde upp den tovigå roran mellan vildsvinets betar och gav ut den befallde: ”Ta del av det – köttet av min kropp, givet till er.” Odjuret sniffade, slickade och slukade sedan det blodiga offret medan hon återigen ”mumlade: *’Veni, vita ad vitam. Altera pars facta’.*”

Sedan vände hon sig om och kastade en blick på Lazarus, hälften av hennes släta röda skalle glänste, och hon sa till honom med många röster: ”Hör mig nu, Eljo.

Eftersom du räddade råttan och rättfärdiggjorde den med din tro, ska du nu bli råttan.

Och eftersom du dödade detta svin och likaså rättfärdiggjorde det med din tro, ska svinet nu bli din jättedjävul. På så sätt ska vi ställa din dyrbara tro på prov, bara nu,

utan hinder eller villfarelse. Och i ditt sista ögonblick, när du slits lem från lem, ska du ropa ut och be

din tro varför den övergav dig. Då skall du samlas, i den skräckens glans – och med fullständig visshet – att jag är denna världens Gud.”

Lucifael gav vildsvinet utrymme medan det förvandlades och gradvis svällde till ett upprätt mammutdjur – betar som förlängdes, hovar som förvandlades till sexfingriga klor och massiva beniga vingar som bredde ut sig vida från ryggen.

Helt upprätt, med två borstiga pelare som ben, tornade sig Svinjätten sex meter högt i den fyrtio meter höga grottan. Monstret lutade ett blått öga ner mot Lazarus och morrade; dess djupa uttryck genljöd genom varje yta i grottan. Lazarus

tittade på grottans ingång och jätten svarade, stampade mot öppningen och blockerade all flykt. Lazarus väste och backade längre in i skuggorna; öronen platta som en inträngd katt.

Och stående mitt i grottan sköt Lucifael blickar mellan dem. Hon fnissade, snurrade runt och gick mot en djupare grottvägg, medan hon ropade till Lazarus i farten; "Din tro är nu tagen på allvar!" Hon förnedrade hans bönekors; "Kanske du skulle kunna svinga det där fruktlösa och rotlösa trädet mot det!" Återigen morrade jätten, utåtriktat som för att understryka den djävulska humorn.

Hon stannade vid grottväggen, vände sig om och talade till Lazarus en sista gång: "Om jag inte vore den som gav dig liv, enbart av fräckhet, skulle jag sannerligen kunna njuta av din död!" Canello väntar och jag har ännu ett sista sigill att öppna!" Och i ett klättrande sorl likt en gräshoppsvärm smälte Lucifael in i klipptan och lämnade sin Lazarus att oroa sitt öde.

Lazarus tittade i riktning mot hennes avfärd och upptäckte att Svinjätten svängde med en massiv stenblock över sitt huvud. Demonen kastade den mot honom. Han dök i sidled ner på grottgolvet när den seglande stenen skrek över honom och exploderade mot väggen. I en skur av stenar rullade Lazarus upp på fötter och sprang runt grottans bakre del, upp längs ena sidan och bortom elden. Där hukade han sig, med fötterna isär, hopkurad och redo att fly, men jätten hade redan vänt sig mot honom och stod redo för Eljos anfall – för sent.

Psss! Bredvid elden, ovanpå klippringen, föll en klump guano och fräste på en bränd sten. Lazarus smygande tittade på det fladdermustäckta taket och kastade sedan blicken in i elden. Långsamt böjde han sig ner och drog en fortfarande flammande gren ur lågorna. Och jätten morrade för sig själv och bredde ut sina klor. Ändå stod de båda stilla, med ögonen låsta, kanske i väntan på den andres åtgärd.

Lazarus hoppade till, slog vingarna och sprang rakt upp. Jätten dundrade fram, slog med sin monstros klo och betade hans lår.

"*Skrik!*" utstötte Lazarus ett genomträngande rop när han gick en väg mot grottans tak, slängde facklans lågor mot det och skickade varje fladdermus in i en virvelvind som snabbt uppslukade grottan. Fladdermöss strömmade förbi odjuret, dränkte det och bländade det med en flod av fladdrande vingar. Monstret vrålade och ryckte efter dem när Lazarus dök ner i flocket och slängde den flammande facklan mellan dess betar. Och i det ösregnande kaoset dök han ner och sköt i sidled genom den stora borstiga benbågen och kraschade genom den smala utgången

passagen, där han klättrade mot grottans mynning.

Svinjätten snurrade runt och kastade sig efter honom, ylande, krossade sig genom grottöppningen och vidgade den med fjäskande betar. I en stenregn exploderade demonen från grottgången och rusade ut ur Bergsmunnen. När den fick syn på Lazarus i flykten, slog den upp ett par monstruösa vingar och lyfte sig mot stjärnorna, där varje tungt nedåtgående vingslag slog ner hela kluster av flyende fladdermöss.

Lazarus kikade ner bakom sig och upptäckte att jätten hastigt steg upp efter honom. Snabbare klättrade han – ännu högre – tills landskapets karga detaljer utjämnades till ett oändligt jordtäckte. Ändå vann Svinjätten mark; Lazarus kunde nu upptäcka detaljer i dess hemska ansikte. Till slut kyldes luften och hans lungor brände. Lazarus planade ut, kippade efter luft, hans ögon tårades av smärtan i den ansträngda ryggen och vingarna. Han kastade ytterligare en glimt och såg jätten nästan stå ovanpå honom, svepa klor mot hans klackar.

Lazarus fällde in sina vingar och rullade in i ett brant dyk, nästan trettio grader under den sydöstra horisonten. Med sammanbitna ögon, sammanbitna tänder och blödande vingar for han nedåt. Hans hastighet ökade, vindarna dånade och den blåsande luften bröt hans hud – Lazarus var en störtdykningsstjärna.

Genom dånande och stickande vindar bröt han slutligen farten och öppnade ögonen – bland *trädtopparna!* Lazarus slog upp vingarna och drog upp, fortfarande fladdrande fram mellan trassliga grenar av massiva tvillingekträder, deras lättare grenar slog honom omkull med skärsår och blåmärken. Han flydde till säker höjd och fann att Svinjätten bara var en fläck. vid den nordvästra horisonten, i jämnhöjd med honom, svävande strax ovanför trädtopparna. Återigen klättrade Lazarus upp till himlen. Fläcken steg med honom. Återigen dök han i ett ylande dyk. Till slut var hans djävulsfödda rovdjur borta.

Och i ytterligare en timme, misshandlad och blödande, vandrade han mot sydost, tills han fann floden som han erinrade sig från klosterkartorna: floden Rhône, som mynnade ut i Leónbukten och havet. Rhône var hans markering – just den väg som skulle leda honom till Italien. Han svängde åt höger och följde det slingrande, glasartade bandet söderut.

Ännu en timme flög förbi medan en tunn röd linje bröt den östra horisonten – dagens gryning var äntligen över honom. I sin värmande hud visste han att jätten av alla demoner – den vilda, brännande solen – snart skulle göra anspråk på himlen. Således dök Lazarus lågt och sökte i länderna väster om floden efter något starkt skydd som kunde skydda honom från

dagens inträngande ljusstorm.

Till slut fann han den – en smal springa skuren i sidan av en ås. Han gick framför hålet och smög in för att upptäcka en grotta som svällde till en stor urgröpning – en fristad mer än tillräcklig för att skydda honom från dagens dödliga strålar. Han snubblade mot baksidan av håligheten och föll sönder på händer och knän. Krampig, svettig och blödande kollapsade han ovanpå grottgolvet och föll i en sömn av fullständig utmattning.

En herde stod och vallade sina får en bit bort; men när han bevittnade en bevingad När en man dök ner från den gryende himlen och smög sig in i grottan, kippade han efter andan, släppte sin stav och flydde snabbt till fots.

Dagen kom och gick, och skymningens sista röda strålar försvann när Lazarus sprang upp , med öronen platta, och drog sig tillbaka till grottans bakre del medan han väste åt tre ylande hundar som sprang fram i spända koppel. Deras herre, en kraftig skäggig soldat, kom efter dem, lutad tillbaka mot läderremmarna. En annan man smet in bredvid honom, svingande en ... fackla. Återigen väste Lazarus åt bestarna och de fick utbrott, nästan skrikande istället för skällande. När fackelbäraren fick syn på Lazarus ropade han till ett skiftande hav av facklor utanför grottan: "Vi har den fångad! Gör era vapen redo! Säkra ingången!"

Facklor svepte i nattluften.

En tredje soldat lutade sig in och ylade över kaoset: "Få ut de där förbannade, ylande hundarna härifrån!"

Den kraftige soldaten drog dem ut genom facklor när en annan röst ropade från striden: "Informera min herre att vi har djävulen fångad! Skynda er!"

"Ja, sergeant", kom ett svar.

Lazarus spetsade öronen till galopperandet av en hastigt avgående häst. Och alla tystnade, förutom ljudet av rörliga soldater och sprakande facklor. Sedan smög en rustad riddare, med hjälm i handen och draget svärd, sig in i grottan. En rad armborstskyttar strömmade in efter honom, uppradade mot ytterväggen, med sina pilar riktade mot Lazarus. Riddaren utfärdade order med en hård viskning: "Håll era vapen på djävulen. Och skjut mig inte i..." tillbaka." Han vände sig mot Lazarus och steg långsamt fram, medan han svingade sitt svärd.

"Prater du?"

Lazarus rätade på sig. "Du kallar mig *Djävulen* och frågar sedan om jag kan *tala*?" Han borstade håret bakåt. "Jag är inte Djävulen och, ja, jag kan tala – och läsa – och skriva." Riddaren sänkte sin klinga.

"Anger du titel eller namn?"

"Vapenär Lazarus Gogu från *Abbaye des Gardiens*. Jag kommer bara i förbifarten", erbjöd han. "Kommer du ensam? Kan det finnas andra som du – bevingade och tandade som du själv?" Lazarus stod tyst.

"Det är då Lazarus", sa riddaren, "säg *mig – öh – väpnare*; har era djävlar fört den stora pesten över länderna?"

"Jag är inte *Djävulen*, och jag är inte *en* djävul. Och om du tillåter mig att passera, ska jag vara tacksam och vänligen lämna din grotta och dina marker."

Han riktade sitt svärd mot Lazarus. "Om du närmar dig mina män, eller försöker fly, ska jag köra igenom dig där du står." Han snurrade om och instruerade sin trupp: "Var säkra på det." Riddaren lämnade grottan när hans bågskyttar siktade mot Lazarus med dödligt mål.

En slarvig soldat gick in i grottan med en lång dolk dragen och fortsatte med sitt eget hot: "Och efteråt ska vi hugga er i bitar, inte större än köttkakor." Han varnade Lazarus med en vridning av sitt blad. "Sitt nu ner, djävulsman!" Lazarus satte sig lättare medan han hörde en bågskytt viska till en annan: "Se på det – i kött och blod – Djävulen själv!"

När soldaten klev bort, gick fackelbäraren närmare Lazarus och talade till honom: "Var stilla eller bli dödad. Jag ska titta närmare på dig." Han lyfte facklan mot höjden och lyste upp hela Lazarus och männen mumlade i vördnad.

"Så du är Djävulen, eller hur?" frågade fackelmannen honom. "Jag uppfattade honom som lite mer vildsint – med eld som flammade från hans ögon och blodiga horn och till och med en lång hullingförsedd svans." Han vände sig tillbaka till kamraterna och fnissade genom saknade tänder och de svarade på samma sätt – med nervöst fniss.

En av dem ropade: "Låt honom öppna munnen! Han har tänder som en hund och kan sluka ditt hjärta med bara en enda tugga."

"Öppna munnen." Fackelbäraren lutade sig närmare och öppnade sin raggtandade mun som en demonstration.

"*Ahhh*." Raden av bågskyttar lutade sig fram för att få bättre utsikt.

Ändå avfärdade Lazarus dem bara med rynkad panna.

Då ropade en av bågskyttarna: "Håll er undan honom! Han kommer att kasta en förbannelse över er – slå oss alla med pest, det ska han!"

Förskräckt, kanske av bågskyttens påstående, betedde sig fackelbäraren som om Lazarus hade bitit honom och svepte lågan mot honom medan han sprang iväg. Soldaternas vapen skiftade och, vid kanske på ett säkrare avstånd fördömde han Lazarus; "Vi är Guds män, den allsmäktige! Era krafter är bundna i Hans närvaro!" Han spottade på marken. Återigen mumlade männen medan de hastigt rörde vid korsets märke. Lazarus sänkte blicken mot fackelmannens spott och ignorerade dem.

Utanför grottan turades soldaterna om att peta i deras huvuden för att stirra på honom. Till slut hörde Lazarus klappandet av en hästs tömning, med klirrandet av kedjor som spelade en rytm inom dem.

En dämpad röst ropade: "Flytta dig åt sidan! Gör plats!" Facklorna böljade upp när tre män kom in i grottan, bärande på fångarnas järn. Lazarus reste sig långsamt, som med raden av armborst. Väl inne släppte de ner högen med kedjor mitt i grottan, framför Lazarus.

Riddaren, som fortfarande höll hjälmen under sig och armen, steg fram och gav Lazarus instruktioner; "Dessa järn är till för att binda dig. Antingen acceptera dem eller bli dödad där du står. Gör ditt val känt." Otåliga vapen flyttades.

Lazarus svarade: "Och om jag accepterar det, skall du döda mig, för du kan det – och påstå att jag är djävulen, tillfångatagen. Och om jag vägrar, skall du döda mig, för jag vägrade, och påstå att jag är djävulen, dödad."

Riddaren svarade: "Dessa order är inte mina. De kommer från min herre, *Ceryce d'Alcicourt, greve av Languanaise*, och herre över dessa länder. Han söker audiens hos dig, men bara om du går med på att hållas tillbaka i hans närvaro. Dessutom har han beordrat att ingen skada får drabba" Riddaren steg närmare och kanske antog hans röst en ton mer av en genuin vädjan. "Min herre är rättfärdig; hans ord är bindande."

Han skickar dessa ord: Om du hjälper honom med ännu en enkel sak, en av dina – eh – förmågor, då ska du vara fri att gå."

"Vad är det här för fel?" frågade Lazarus.

"Min herre säger inte. Ändå vill han tala med er nu. Skall ni tillåta oss att hålla er tillbaka för det?"

Lazarus återberättade både *Naramsin* och den *fattige mannen i Kristus*. Och som han mindes, hade Naramsin tro på rådets löfte om frihet, medan den fattige mannen hade tro på tanken att han aldrig såg sig själv som verkligt bunden. Uppenbart för honom verkade tron ha kostat dem båda livet – kanske behöll ingen av dem sin tro i ljuset av den respekt de hade förtjänat dem själva. Ändå fann sig Lazarus nu stående framför en hög med kedjor, kanske i ett ögonblick där mer än bara tro kunde avgöra hans öde. Och med ett halmstrå av förnuft, en hög av tvivel och ett berg av

tillit, ödmjukade han sig och lät därmed soldaterna binda honom i järn.

Ändå, timmar tidigare, även i dagsljus, när Lazarus låg och sov på grottgolvet, spred sig ryktet om Djävulens tillfångatagande över landet lika snabbt som ett bländande korståg, och berättelsen blev alltmer fantastisk med varje återberättelse. Det sista av många rykten var att Satan upptäcktes i en grotta, där han sög hjärtan ur dödade präster, och hundra

män föll innan de tillfångatog honom – innan de hindrade honom från att släppa lös en stor pest över landen.

En ström av fria och kontrakterade tjänare, soldater, präster, kvinnor och barn strömmade fram framför portarna till D'Alcicourts slott. Många påvliga skrivare kom för att nedteckna historien, för efter världens korrekta återberättande av den. Och under en stjärnhimmel samlades alla; unga och gamla, rika och fattiga, rättfärdiga och orättfärdiga, för att rikta blicken mot Djävulen, *demonernas kung*.

Det kunde ha verkat som att Satan själv nu skulle straffas för allt ont han gjort. gärning mot Skapelsen.

[Slut på kapitel 13]

Detta litterära verk skapades

d uteslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~